

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za en mesec 1 gl. 40 kr
V administraciji prejeman, velja: Za celo leto 12 gl., za pol leta 6 gl., za četrt leta 3 gl., za en mesec 1 gl. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznanila (inzerati) se sprejemajo in velja tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemži nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 217.

Ljubljani, v četrtek 24. septembra 1891.

Letnik XIX.

Armada in jezikovna ravnopravnost.

Vojaških krogov mnenja in sodbe se povsem strinjajo v tem, da je avstrijska armada pri poslednjih vojaških vajah pokazala znameniti napredek, da je nje izvežbanje dovršeno, da je dokazala vztrajnost in krepkost, da spretno manevruje in vojuje, na sovražnika uporno in nepremožno pritiska, da jo znamenito vodi armadni štab, in da povsem predstavlja armado, na katero sme ponosna biti Avstrija. Gledé na ogerske manevre ima pa to priznanje v naših očeh še poseben pomen.

Jedno okoliščino — pravi „Hlas Národa“ — imamo pred očmi, katero so letošnji manevri pomenljivo in jasno ilustrovali. Te okoliščine pa ne iščemo v dovršenem novem oboroženju vojske naše. Tudi ne gledamo na to, da je veljava Avstrije dokaj povznesena s političkimi okoliščinami. Čim več se govori o rusko-francoskem prijateljstvu, tem večjo veljavo ima povsem Avstrija v trozvezi.

S poslednjimi manevri je zaupanje v avstrijsko moč vzrastlo v tej meri, da osobito v Nemcih dosti očito i sam vladar zaupanje svoje v moč in silo Nemčije javno poudarja nasproti Francoski.

Toda pri nas za tem ta vojaška stran manevrov ne sme potisniti v ozadje jedne okoliščine, katera ima v narodnem in državnem življenju neprecenljiv pomen. Pri ogerskih vojaških vajah se je veljevalo v treh jezikih: skupna armada bila je komandovana nemški, honvedi madjarski, in hrvatsko domobranstvo — hrvatski.

O teh ogerskih vojaških vajah, katerim so prisustvovali sam cesar in drugi vzvišeni gostje, je jednomiselna navdušena hvala. Ustavaške in madjarske novine so soglasno proslavljale sijajne uspehe teh vojaških vaj, ter poudarjale, da je taka armada

povsem sposobna, ugonobiti vsakega sovražnika in domovino varovati vsakatega napada. Novine so dalje naddrobno opisovale, kako je vojska spretno in eksaktno manevrovala, in jednim duhom prošinjena, navdušeno spolnovala dolžnost svojo!

Ponavljamo torej še jedenkrat in poudarjamo, da se je velevalo v tej armadi: nemški, madjarski in hrvatski!

Ti, ki so tako goreče in odkritosrčno proslavljali izurjenost in sposobnost manevrujoče armade na Ogorskem, še pomislili niso, kako v lice bijejo lastni svoji minulosti.

Se nedavno, pri poslednji debati o našem notranjem uradnem jeziku, dvigala je zoper to glave vsa birokracija in vse ustavaštvo. Armadni jezik, skupnost in celota nje uradnega jezika, — to je vselej največji trumf zoper naše zahteve po jezikovni ravnopravnosti, da, često proti duševnemu razvitku vsega naroda!

In glej! Hrvatom se zapoveduje hrvatski in Madjarom madjarski, in vrli vojaki bi pod to komando porazili istotako sovražnika, kakor je to činil slavni vojskovodja Valenštajn, ko je s svojimi, od vseh vetrov sestavljenimi polki klestil nasprotnike svoje!

Ogerske vojaške vaje pa niso samo poučile i nas Slovence o sijajnem stanju avstrijske armade, temveč i o tem, da vojaka ne vede do zmage nemška komanda, temveč ljubezen do cesarja, domovine in rodnega jezika, in da spoštovanje narodnega jezika v uradih in šoli more vse narode prešinjati s tem večjo ljubeznijo do državne zadeve, čim bolj država čišla njih jezik in odnošaje.

Odslej bodo pri vseh zadevah ostro orožje v rokah naših ogerski manevri. More li armada, na bojnem polju operujoča, biti vedena nemški, madjarski in hrvatski, pač ni nobenega razumnega in

pravičnega razloga, da bi se drugim avstrijskim narodom kjerkoli kratila in zadržavala njih jezikovna ravnopravnost!

Shod „Katol. polit. društva“ v Žužemberku.

Govor državnega poslanca Fr. Povše-ta.

Častiti gospodje volilci, spoštovani rodoljubni možje!

Izročili ste mi častno svoje zaupanje s tem, da ste me po nasvetu osrednjega národnega volilnega odbora izvolili za svojega zastopnika v državni zbor. Spodobi se, da Vam podajem, rekel bi, nekaj račun o svojem delu ter da Vam poročam, kaj se je vršilo v dunajskem državnem zboru, sploh da tudi pozvem Vaše mnenje, ki mi bode kažipot za svoje nadaljno državnozbornsko delovanje.

Vstopivšemu v državni zbor, bila mi je, kakor tudi drugim častitim mojim tovarišem dolžnost, preudariti, kje iskati si zaveznikov, ker brez teh osobito zastopniki manjših narodov ne morejo ničesa doseči. Naravno je bilo, da smo se takoj združili z najožjimi sobraty svojimi, to je s Hrvati-Dalmatinci, ter napravili zvezo slovensko-hrvatsko, ki je potem po daljšem vsestranskem posvetovanju odločila se, da vstopi v tako zvani Hohenwartov klub, ako ta sestavljen iz češkega veleposestva, iz nemških konservativcev in Bukovincev sprejme vse pogoje, da nam namreč zagotovi svojo odločno in odkritosrčno pomoč v vseh naših naporih v dosego narodne jednakopravnosti, katera se nam krati deloma tudi na Kranjskem, osobito pa trdovratno zadržuje na Koroškem, Štajerskem in Primorskem.

Spisane take pogoje je v imenu slovensko-hrvatske zveze prebral v to pooblaščen zvezni član

LISTEK.

Ponočni kralj.

Francoski spisal A. de Lamothe.

(Dalje.)

„Nasprotno nameravam vso Irsko s tem razsvetliti,“ pravi Irvingh.on in meša tekočino, „in sicer tako svetlo, da se bo videla razsvetljava raz obrežij Anglije.“

Te besede je govoril s tako čudnim naglasom, da se jih je mladi Irec, ne da bi jih umel, prestrašil. Amerikanec pa je vedno mislil, da ga doktor vara, zato šaljivo nadaljuje:

„Povejte mi vendar, strije, kedaj mislite svoje sveče dati v kupčijo?“

„Pred letom dni znane bodo vsakemu pod imenom — pomni dobro moje besede, Jan, — ogenj Fioncev!“ (T. j. ogenj sinov Fion.)

Tobija se v tem trenotju povrne z ločjem; pri besedi „ogenj Fioncev“ veselo poskoči in zakliče: „Ali je mogoče? Toraj se vam je posrečilo?“

„Tu je,“ pravi doktor. „A bodi tiho! Nevernika naj se sama prepričata; pripravi ločje!“

Diplar je postavil kakor snopje po konci, v njih sredo postavi doktor odprto steklenico, potem vpraša nečaka: „Koliko je ura?“

„Enajst, jedna četrt še manjka.“

„Prav dobro! K obode kazalec tvoje ure kazal

pet minut pred 4. uro zjutraj, razsvetlilo se bode ločje, kakor baklja. Sedaj pojdimos spat!“

Povrnivši se na svoj prostor, ugasne svečo in tema zavlada v jami. Četrť ure pozneje spali so vsi, razven Petra; slonel je zamišljen ob steburu in mislil na Zaliko. Počasi so pretekle ure v tej tihoti, katera ni družega motilo, nego kapanje vodenih kapljic, ki so se za trenotje pomudile na koncu kapnika, raz katerega so potem padale v kristalno posodo. — Dvajsetkrat že je mislil Peter, da so tovariši zaspali določeni čas; a buditi se ni upal, kajti zaupal je brezpogojno doktorjevi učenosti.

Slednjič ne more nestrpljivosti svoje več premagovati in prime diplarja za ramo. Ta se vskloni in pravi: „Gospod Irvinghton, čas bo vstati!“

Irvinghton, ki je imel vselej lahko spanje, ga zavrne: „Ako bo čas, zasvetila nam bode baklja.“

„Kaj je?“ godrnja vzbujeni Firebrand.

„Kmalu bo čas vstati,“ odgovori doktor.

„Škoda,“ zavrne Jan, „nikoli nisem še tako sladko spal. In sanjalo se mi je — temu je kriva vaša čarodejna luč — da sem zažgal vojašnico polno rudeče-suknarjev z vašim ognjem!“

„Se več bodemo videli,“ pravi diplar.

„Cesar pa ne vidim, je obljubljeno čudo,“ zavrne neveren Amerikanec.

„Gotovo še ni čas pretekel!“

„Dobro bi bilo, da bi se prepričali,“ opomni Peter.

Komaj pa je izgovoril, zasije v temini rudeča, z dimom obdana pika. Dve sekundi pozneje razpoči se stekleničica, tekočina se razlije in velikansk plamen razsvetli jamo z najbleščečjo svetlobo; Amerikanec in druga se z rokami pred očmi branita slepilne svetlobe.

Jan pogleda na uro; kazala je pet minut pred 4. uro.

„Krasna iznajba!“ zakliče; „v imenu hiše Butterflee in dr. ponujam vam za-njo 10.000 dolarjev.“

„Angleži bi jo dražje plačali,“ odgovori doktor.

„In jaz — jaz sem pripravljen, jim ponuditi,“ dé diplar, katerega obličje, razsvetljeno od rudeče luči, je izraževalo divje veselje.

„Pomagajte mi, da izbrišemo sledove našega tukajšnjega bivanja,“ opomina doktor; „ako kak pastir tu sem zajde, ne sme vedeti, da je že kdo tu bival.“ —

„Sedaj,“ nadaljuje doktor, ko je bilo vse v redu „gremo vsak po svojih potih. A pazite! Na kolo-dvoru v Limericku se ne smemo več poznati, še manj v Dublinu. Jaz sem učenjak, ki radi bazaltov potujem. Ostal bom v hotelu Clare. Pisma založite na pošti, po isti poti odgovarjal bom jaz. Jan in Peter boste ogledovala mesto kot ameriška trgovca, ki stanujeta v hotelu „Northumberland“. Slučajno bodemo skupaj potovali, a govorili bodemo le tedaj, ako bomo sami v vagonu. Tobija, ti boš, kot ubogi

